

Arrest

nr. 266 920 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 29 maart 2019 een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt door verweerder op 4 mei 2021 onontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 juni 2021. Dit is de eerste bestreden beslissing. Ten aanzien van beide verzoekers wordt op diezelfde datum eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgevaardigd. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw op 29.12.1999 een eerste maal naar België kwam. Haar asielpcedure werd afgesloten op 11.10.2002 met een beslissing niet erkend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na het afsluiten van deze asielaanvraag keerde mevrouw terug naar Servië. Op 19.10.2004 kwam mijnheer naar België gevolgd door mevrouw op 15.10.2004. De asielpcedure van mijnheer werd afgesloten op 02.07.2007 met een beslissing procedure gesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielpcedure van mevrouw werd afgesloten op 26.09.2007 met een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27.06.2005 dienen betrokkenen, samen met hun zoon N. (...) en zijn partner, een aanvraag op basis van artikel 9.3 in. Op basis van deze aanvraag wordt betrokkenen een verblijfsmachtiging toegekend op 08.07.2008. Op 08.10.2008 worden betrokkenen in het bezit gesteld van een A- kaart, geldig tot 22.09.2009. Echter, op 31.01.2010 wordt de verlenging van hun verblijfskaart geweigerd omdat betrokkenen niet voldoen aan de voorwaarden tot verlenging. Deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen op 15.02.2010 en 04.05.2010 aanvragen 9bis in die echter negatief worden afgesloten en gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 10.12.2010. Op 03.12.2010 dienen betrokkenen een aanvraag 9ter die echter ongegrond wordt afgesloten op 16.05.2012 en eveneens gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 21.06.2012. Op datum van 23.02.2011 wordt mijnheer aangetroffen in Duitsland, België is akkoord met de door Duitsland gevraagde overname maar voordat deze kan plaatsvinden, verdwijnt betrokkene in Duitsland. Een tweede aanvraag 9ter, ingediend op 29.08.2012, wordt onontvankelijk afgesloten op 09.10.2012. De vierde aanvraag 9bis, ingediend op 31.08.2012, evenals de vijfde aanvraag 9bis, ingediend op 24.11.2014, worden negatief afgesloten en gaan gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend, respectievelijk op 25.07.2013 en op 26.01.2015. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 24.07.2015, wordt eveneens negatief afgesloten op 06.08.2015 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 13.08.2015. Hun laatste aanvraag 9bis wordt afgesloten op 22.12.2015. Op datum van 03.10.2016 wordt mevrouw aangehouden bij een administratieve controle en overgebracht naar het gesloten centrum voor Illegalen te Brugge van waaruit zij op 25.10.2016 wordt gerepatriëerd naar Belgrado. Het administratief bevat daarna geen bewijzen van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied tot het indienen van huidige aanvraag.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op de gezondheidsproblematiek van mevrouw als buitengewone omstandigheid. Zij zou te kampen hebben met medische problemen en er zou sprake zou van een opkomende hulpbehoefte ingevolge haar medische toestand. Ter staving hiervan legt betrokkene het attest van steun voor dringende medische zorgen van het OCMW te Brecht dd. 15.04.2015 voor. Echter, dit attest wijst er enkel op dat betrokkene een beroep kon doen op het OCMW voor de terugbetaling van noodzakelijke medicatie en dit voor de maand april 2015. Dit attest toont niet aan dat betrokkene hulpbehoefte is of lijdt aan een medische aandoening. Betrokkene bewijst haar

verklaringen dan ook niet met medische stukken waardoor deze elementen bijgevolg niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid wegens het gebrek aan bewijsstukken. Bovendien werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd naar Belgrado op 25.10.2016 en dateert het voorgelegde attest van voor deze repatriëring. Betrokkene blijkt dus wel degelijk in staat om te reizen. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon samen met zijn partner en hun zeven kleinkinderen legaal op het Belgische grondgebied verblijven, dat zij momenteel door hen onderhouden worden en dat zij instaan voor de zorg voor hun kleinkinderen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een verklaring van hun zoon voor en het arbeidscontract dd. 31.10.2018 van zijn partner (hun schoondochter). Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid dat hen verhindert tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun zoon en zijn partner niet zelf tijdelijk kunnen instaan voor de zorg voor hun kinderen. Het gaat hier bovendien om een gesolliciteerde verklaring die louter in functie van betrokkenen werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve bewijsstukken. Betrokkenen tonen enkel aan dat hun schoondochter een tewerkstelling van 80% heeft door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst dd. 31.10.2018. Dit houdt niet in dat zij op heden nog steeds tewerkgesteld is. Zij tonen niet aan dat hun zoon momenteel tewerkgesteld is. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met objectieve overtuigingsstukken die hun loutere verklaringen ondersteunen. Bovendien zijn hun kleinkinderen reeds zestien, veertien, dertien, elf, tien, acht en zes jaar oud of worden ze dat dit jaar. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun aanwezigheid voor deze kinderen absoluut vereist is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen België reeds verlieten zonder dat dit nadelige gevolgen had voor hun zoon of zijn gezin. Zo blijkt dat mijnheer in 2011 in Duitsland werd aangetroffen, ook in 2016 verbleef mijnheer volgens de verklaringen van mevrouw in Duitsland naar aanleiding van het overlijden van zijn broer aldaar. Het administratief dossier van betrokkenen bevat een Servisch paspoort van mijnheer, afgeleverd te B.(...) op 04.04.2014 met een domicilieadres te N.(...), Servië. Mevrouw werd door onze diensten gerepatriëerd naar Servië op 25.10.2016. Het door haar voorgelegde paspoort werd afgeleverd te K.(...), Servië op 30.01.2017 en vermeldt een domicilieadres te T.(...), Servië. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de hun zoon en zijn gezin legaal in België verblijven, evenals drie broers van mijnheer met hun gezin en dat twee gezinsleden de Belgische nationaliteit verworven hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien bewijzen betrokkenen de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen naaste familieleden meer hebben in het land van herkomst waardoor er niets meer is dat hen aan Servië zou binden. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 35 jaar (voor mevrouw) en ruim 43 jaar (voor mijnheer) in Servië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het geldige Servische paspoort van mijnheer (met nr. (...)) afgeleverd werd op 04.04.2014 te B. (...) en een domicilieadres te N. (...) vermeldt. Het voorgelegde geldige Servische paspoort van mevrouw (met nr.(...)) werd afgeleverd te K.(...) op 30.01.2017 en vermeldt een domicilieadres te T.(...). Dit wijst niet op een situatie waarin alle banden met het herkomstland ontbreken. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun gezins- en familieleven waarbij zij specificeren dat hun zoon samen met zijn omvangrijk gezin legaal in België verblijft en dat ook de rest van de familieleden, namelijk broers, schoonzussen, neven en nichten legaal in België verblijven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun zoon en zijn omvangrijk gezin. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon of de andere in België verblijvende familieleden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de zoon de zorg voor zijn moeder zou opnemen daar zij hulpbehoevend zou zijn en dat betrokkenen de zorg voor hun kleinkinderen op zich zouden nemen. Er wordt echter niet aangetoond dat mevrouw zorgen nodig heeft, noch dat deze door haar zoon verstrekt worden. Ook wat betreft de zorg voor de kleinkinderen (die bovendien reeds zestien, veertien, dertien, elf, tien, acht en zes jaar oud of dat worden dit jaar en dus de leeftijd hebben bereikt waarop ze kunnen instaan voor zichzelf en hun kleinere broers/zussen) blijft het bij een louter gesolliciteerde verklaring opgesteld door hun zoon. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van objectief bewijs. Wat betreft de andere legaal verblijvende familieleden, het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop men zich beroept, is ruim onvoldoende om te kunnen spreken van hechte banden. Betrokkenen tonen evenmin aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden opgebouwd tijdens hun vermeend verblijf van meer dan twintig jaar voor mevrouw en meer dan vijftien jaar voor mijnheer zes getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.

Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verwijzen naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, met name naar artikel 9 alsook naar de heersende Europese rechtspraak hieromtrent. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Bovendien merken we op dat het in casu niet om hun kinderen gaat maar om hun kleinkinderen. Hun kleinkinderen maken geen deel uit van huidige beslissing 9bis daar zij over een legaal verblijf in België beschikken. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat het hoger belang van hun kleinkinderen in het gedrang komt door een tijdelijke terugkeer van betrokkenen naar het land van herkomst. We merken tenslotte nog op dat Servische onderdanen niet visumplichtig zijn, waardoor zij het recht hebben gedurende een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België te verblijven, zodat regelmatige en langdurige bezoeken aan hun kleinkinderen perfect mogelijk zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kunnen betrokkenen aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moeten aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beweren dat het veel proces economischer zou zijn om hun aanvraag hier ontvankelijk te verklaren en vervolgens de gegrondheid van de aanvraag niet louter en alleen te bekijken als een optelsom van legaal verblijf doch daadwerkelijk zou dienen te kijken naar de graad van integratie van verzoekers. Dit is echter de opinie van betrokkenen, waarbij zij niet aantonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die het hen onmogelijk maakt om in hun land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag 9bis individueel onderzocht.

De ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c), RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we nog dat de bewering van betrokkenen dat zij reeds meer dan twintig jaar

voor mevrouw en reeds meer dan vijftien jaar in België verblijven niet strookt met de beschikbare informatie uit hun administratief dossier. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is er geen sprake van een langdurig ononderbroken verblijf. Mevrouw keerde na haar eerste asielaanvraag terug naar Servië en kwam op 15.10.2004 (volgens haar eigen verklaringen) terug naar België. Bovendien werd zij op 25.10.2016 door onze diensten gerepatriëerd naar Belgrado, werd haar paspoort afgeleverd te K.(...) op 30.01.2017 én vermeldt dit paspoort een domicilieadres van mevrouw te T.(...), Servië. Het administratief bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid tussen 25.10.2016 (datum van haar repatriëring) en huidige aanvraag 9bis. De voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis hebben betrekking op de periode voor haar repatriëring behalve de getuigenverklaringen. Echter, het gaat hier louter om gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkenen werden opgesteld en die niet gepaard gaan met de nodige objectieve bewijsstukken. Het voorgelegde attest van gezinssamenstelling dateert van 14.03.2019, twee weken voor de indiening van huidige aanvraag 9bis. Ook mijnheer beschikt niet over een ononderbroken verblijf. Op 23.02.2011 werd hij aangetroffen te Duitsland maar hij verdween voordat de overdracht door de Duitse autoriteiten kon plaatsvinden. Ook in de periode oktober 2016 verbleef betrokkene in Duitsland, zo blijkt uit de verklaringen van mevrouw afgelegd bij haar administratieve controle op 03.10.2016. Tenslotte is ook mijnheer in het bezit van een geldig Servisch paspoort (hoewel hij dit niet voorlegt bij huidige aanvraag 9bis) afgeleverd op 04.04.2014 te Beograd, Servië. Dit paspoort vermeldt een domicilieadres te N.(...), Servië. Er is dan ook geen sprake van een lang verblijf van meer dan twintig jaar voor mevrouw en van meer dan vijftien jaar voor mijnheer.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mevrouw sinds 1999 en mijnheer sinds 2004 in België zouden verblijven, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie, dat zij zich hierbij wel degelijk geprofileerd zouden hebben en niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij vaak in contact zouden komen met hun burens waarbij de voertaal Nederlands zou zijn, dat zij geen moment onbenut zouden laten om hun Nederlands verder bij te schaven, dat zij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zouden hebben, dat zij graag onafhankelijk zouden willen leven, dat zij zouden staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij hun capaciteiten ten dienste zouden kunnen stellen van de Belgische economie, dat zij tewerkgesteld zouden kunnen worden in een knelpuntberoep, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden - en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat hun sociale banden diepgaand en duurzaam zouden zijn, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onomstotelijk vast zou staan dat zij sociale banden met België zouden hebben, dat zij het centrum van hun belangen in België opgebouwd zouden hebben, dat mevrouw een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen in juni 2010 voorlegt, dat zij hun beider attest van maatschappelijke oriëntatie uit 2006 voorleggen en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De motieven van de tweede bestreden beslissing genomen voor verzoekster luiden als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: B. (...), B. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: O. (...)
nationaliteit: Servië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. (...) B. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om erzieh naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hzij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende een aanvraag 9bis in op 29.03.2019. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”*

De motieven van de derde bestreden beslissing genomen voor verzoeker luiden als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: B. (...), G. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: V. (...)
nationaliteit: Servië en Montenegro*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. (...) G. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende op 29.03.2019 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”*

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder ten aanzien van het eerste en tweede middel in hooforde een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het vereiste belang. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien uit hetgeen hierna zal blijken in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel in hun hoedanigheid van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van hun eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen.

Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij stelt dat verzoekster verzoeker naar België is gevolgd, doch de datum waarop verzoekster naar België is gekomen, 15/10/2004, is niet na de datum waarop verwerende partij stelt dat verzoeker naar België is gekomen.

Verwerende partij geeft een opsomming van het administratief dossier van verzoekers en verwijst naar de meerdere jaren die verzoekers op het Belgische grondgebied hebben verbleven, waarvan geruime tijd legaal, en de verschillende pogingen om hun verblijf legaal te maken. Er wordt echter niet vermeld waarom deze geruime duur van verblijf op het Belgische grondgebied geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers willen de nadruk leggen op de rechtspraak van de RvV en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd gesteld dat de DVZ onterecht geen

rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. Dat de DVZ niet alleen rekening kan houden met de integratie en verblijfsduur tijdens de periode dat verzoekers legaal hebben verbleven op het Belgische grondgebied, maar dat ook de jaren van onwettig verblijf in overweging moeten worden genomen en dat ze rekening moeten houden met alle elementen van het dossier, zowel de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België.

Verzoekers halen artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekers gekeken en motivering ontbreekt.

Verzoekers beroepen zich eveneens op de gezondheidsproblematiek van verzoekster. Ter staving hiervan werd een attest voorgelegd. De stelling van verwerende partij dat er onvoldoende bewijsstukken werden voorgelegd zonder enig verder onderzoek kan dan ook niet als voldoende motivering worden beschouwd.

Verwerende partij stelt dat het feit dat de zoon van verzoekers legaal op het Belgische grondgebied verblijft samen met zijn partner en hun 7 kinderen, kleinkinderen van verzoekers, geen uitzonderlijke omstandigheid is, aangezien er door verzoekers niet aannemelijk wordt gemaakt dat hun zoon en zijn partner niet zelf tijdelijk kunnen instaan voor de zorg van hun kinderen. Verzoekers hebben echter eveneens aangehaald dat zij door hen worden onderhouden. Verwerende partij heeft niet gemotiveerd waarom dit geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt en louter naar de zorg voor de kleinkinderen gekeken.

Verwerende partij stelt dat de verklaring van hun zoon en zijn partner van 31/10/2018 een gesolliciteerde verklaring is, louter in functie van verzoekers opgesteld en niet gestaafd met objectieve bewijsstukken. Verzoekers hebben echter wel degelijk een arbeidsovereenkomst van de partner van hun zoon dd. 31/10/2018 neergelegd. Er kan gesteld worden dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het argument omtrent de zorg van hun kleinkinderen, aangezien er wel degelijk een objectief bewijsstuk werd voorgelegd. Verder kan ook gesteld worden dat niet verwerende partij niet motiveert waarom deze arbeidsovereenkomst geen bewijsstuk uitmaakt. De verwijzing naar de datum van de overeenkomst, rekening houdend met het feit dat de aanvraag tot regularisatie dateert van 29/03/2019, en de stelling dat deze overeenkomst niet inhoudt dat zij vandaag nog tewerkgesteld is, kan niet als motivering beschouwd worden, en zeker niet in een beslissing die 2 jaar na datum van aanvraag wordt genomen.

Verzoekers brengen een bewijsstuk aan, namelijk een brief van het OCMW van Brecht inzake de tewerkstelling van de zoon van verzoekers. Dhr. BN, zoon van verzoekers, en zijn echtgenote, GJ, zijn beiden tewerkgesteld bij het openbaar bestuur van Brecht en meer bepaald in het Woonzorgcentrum (...). De brief stelt verder duidelijk dat de ouders van N, verzoekers, voor de 7 kinderen zorgen tijdens de werkuren van N. en J. en zo bijdragen tot de nodige stabiliteit in het gezin en zorgen voor een geruststelling dat er voor de kinderen wordt gezorgd terwijl zij werken. Hun verblijf is dan ook noodzakelijk voor het gezin.

Gelet op deze brief kan er gesteld worden dat, ondanks dat verzoekers reeds bewijsstukken hadden voorgelegd bij hun aanvraag en deze ten onrechte door verwerende partij als onvoldoende werden beschouwd, er nu een nieuw bewijsstuk voorligt dat voldoet aan de voorwaarden die verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vooropgesteld.

Verzoekers tonen, gelet op het feit dat de brief van het OCMW van Brecht dateert van 15/06/2021, tevens aan dat hun zoon en zijn partner nog steeds tewerkgesteld zijn en dat de argumentatie van verwerende partij naar de datum van de arbeidsovereenkomst die bij de aanvraag dd. 29/03/2019 was neergelegd dan ook niet meer ter zake is.

Verwerende partij stelt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun zorg voor deze kinderen absoluut vereist is en verwijst hiervoor louter naar de leeftijd van de kinderen, opnieuw na meer dan 2 jaar na datum van de aanvraag. Deze loutere verwijzing naar de leeftijd van de kleinkinderen van verzoekers is echter onvoldoende motivering.

De stelling dat hun aanwezigheid niet vereist is gelet op hun administratief dossier, is onvoldoende motivering. De situatie waarop verzoekers zich beroepen situeert zich op het moment van de aanvraag.

Verwerende partij stelt vervolgens dat het hebben van familieleden in België betrokkenen geenszins ontslaat van de verplichting om hun aanvraag vanuit het land van herkomst te richten. Verwerende partij gebruikt hiervoor echter een standaardbewoording zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekers. Er is dus sprake van onvoldoende motivering.

Verwerende partij stelt dat verzoekers niet aantonen dat zij geen familie meer hebben in land van herkomst en dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Deze loutere standaardbewoording zonder enig verder onderzoek kan niet beschouwd worden als voldoende motivering.

Er kan bovendien gesteld worden dat een reis naar land van herkomst een zeker risico inhoudt gelet op de huidige situatie omtrent corona en de gevorderde leeftijd van verzoekers.

Dat verzoekers zich tevens mogen beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mogen uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie EL HADEF Rachida (6296190), EL KKHANNARI Hamid (6433317), SOLOUKI (5169893), SINGH Mandeep (5435806) en RAM Sukhwinder (5710312) als voorbeelden).

Dat de Raad van State heeft dit vertrouwensbeginsel reeds omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Verzoekers hebben een blanco strafblad. Hoewel het antwoord van verwerende partij zich baseert rond de opmerking dat dit verwacht wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven, is dit zeker niet altijd het geval. Verzoekers bewijzen hiermee hun oprechte wil om op een eerlijke en legale manier hun leven in België te willen opbouwen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Verzoekers verblijven echter al geruime tijd in België. Zij zijn een procedure tot regularisatie van hun verblijf gestart omwille van de ernstige problemen waarvoor zij uit land van herkomst zijn gevlucht. Verzoekers hebben banden opgebouwd in de tijd die zij in België zijn verbleven. Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden in het kader van gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na zovele jaren waarin zij werk hebben gemaakt van hun integratie in België en België als hun thuisland zijn gaan beginnen beschouwen, nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Zij hebben ook aangetoond wegwijs te weten in onze Belgische economie en blijken een meerwaarde voor de Belgische economie.

Bijgevolg zou het voor verzoekers traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan in dit geval wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Ook de duur dat verzoekers in land van herkomst zijn geweest is korter dan de duurtijd die het richten van een aanvraag vanuit land van herkomst, rekening houdend met de periode die nodig is om de aanvraag te onderzoeken, zou zijn.

Dat verwerende partij aanhaalt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat in casu de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten op hetzelfde neerkomt.

Dat verwerende partij met bepaalde factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2 In wezen beroepen verzoekers zich aldus op een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“(…)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. (...)

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekers zijn van mening dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Zij stellen in hun verzoekschrift dat verweerder niet met alle feitelijke gegevens die voorhanden waren, rekening heeft gehouden. Daardoor heeft er volgens hen geen correcte belangenafweging plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verweerder heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekers zijn vrijgesteld van de visumplicht, doch langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekers in hun verzoekschrift.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel wordt verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een onderzoek naar de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt ten deze een onderzoek naar de ontvankelijkheidsgronden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing gesteund is op deze rechtsgrond en verzoekers deze bepaling eveneens geschonden achten.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing laat toe te besluiten dat verweerder wel degelijk heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie.

Uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteren: de lange duur van hun verblijf in België, het feit dat hun leven ernstig gevaar loopt in hun land van herkomst, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en de bescherming van het gezins- en familieleven op grond van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de lange duur van hun verblijf, argumenteren verzoekers in hun aanvraag dat verzoekster *“reeds meer dan 20 jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied”* verblijft, en dat verzoeker *“meer dan 15 jaar” op het grondgebied verblijft*. Gedurende die tijd hebben zij hun centrum van belangen opgebouwd samen met hun zoon, schoondochter, kleinkinderen en andere familieleden. Zij hebben zich uitermate ingezet om zich te integreren.

Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers inderdaad respectievelijk in 1999 en 2004 voor de eerste keer België zijn binnen gekomen. Zij hebben nadien ettelijke verblijfsaanvragen, zowel op grond van artikel 9bis als op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend. Hun laatste verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt negatief afgesloten in 2015. In 2016 wordt verzoekster uiteindelijk gerepatrieerd naar Belgrado. Verweerder concludeert dat in het administratief dossier niets voorhanden is waaruit blijkt dat verzoekers na deze repatriëring nog op het Belgische grondgebied aanwezig waren. De voorgelegde stukken bij de huidige verblijfsaanvraag hebben immers enkel betrekking op de periode vóór de repatriëring, behoudens de getuigenverklaringen. Het gaat volgens verweerder echter louter om gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkenen werden opgesteld en die niet gepaard gaan met de nodige objectieve bewijsstukken. Verweerder haalt eveneens aan dat het voorgelegde attest van gezinssamenstelling dateert van 14 maart 2019, twee weken voor de indiening van de huidige verblijfsaanvraag.

Hij voegt hier nog aan toe dat de beweringen van verzoekers aangaande hun verblijf op het Belgische grondgebied niet stroken met het administratief dossier. Verzoekster keerde immers na haar eerste asielaanvraag terug naar haar land van herkomst en kwam volgens verweerder pas in 2004 terug naar België. Verweerder motiveert daarnaast dat verzoekster in 2016 is gerepatrieerd naar Servië, waar zij daarna ook gedomicilieerd was. Ook verzoeker beschikt volgens verweerder niet over een ononderbroken verblijf in België. In 2011 werd hij aangetroffen te Duitsland. Ook in oktober 2016 verbleef verzoeker in Duitsland, zo blijkt uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd bij een administratieve controle in 2016. Verweerder haalt tenslotte het Servisch paspoort van verzoeker aan, waarop een domicilieadres in Servië staat vermeld. Er is volgens verweerder dan ook geen sprake van een lang verblijf van meer dan twintig jaar voor verzoekster en van meer dan vijftien jaar voor verzoeker.

De Raad merkt op dat deze motivering inderdaad strookt met de gegevens die terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Verweerder motiveert daarnaast ook duidelijk dat elementen van lang verblijf en integratie, *“namelijk het feit dat mevrouw sinds 1999 en mijnheer sinds 2004 in België zouden verblijven, dat zij ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie, dat zij zich hierbij wel degelijk geprofileerd zouden hebben en niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij vaak in contact zouden komen met hun burens waarbij de voertaal Nederlands zou zijn, dat zij geen moment onbenut zouden laten om hun Nederlands verder bij te schaven, dat zij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zouden hebben, dat zij graag onafhankelijk zouden willen leven, dat zij zouden staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij hun capaciteiten ten dienste zouden kunnen stellen van de Belgische economie, dat zij tewerkgesteld zouden kunnen worden in een knelpuntberoep, dat zij zich*

steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden - en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat hun sociale banden diepgaand en duurzaam zouden zijn, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onomstotelijk vast zou staan dat zij sociale banden met België zouden hebben, dat zij het centrum van hun belangen in België opgebouwd zouden hebben, dat mevrouw een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen in juni 2010 voorlegt, dat zij hun beider attest van maatschappelijke oriëntatie uit 2006 voorleggen en zes getuigenverklaringen”, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

De Raad volgt verweerder in deze motivering. De Raad van State stelt inderdaad *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekers argumenteren in hun verzoekschrift dat hun lange verblijfsduur wel in aanmerking moet worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag én in het kader van de ontvankelijkheid ervan, omdat *“men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na zovele jaren waarin zij werk hebben gemaakt van hun integratie in België en België als hun thuisland zijn gaan beginnen beschouwen, nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer”*. Zij stellen dat verweerder niet motiveert waarom de geruime duur van hun verblijf op het Belgische grondgebied geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verweerder wel motiveert waarom de duur van hun verblijf in België niet in aanmerking kan worden genomen. Dit ligt tevens in de lijn van de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers halen aan dat zij er op basis van het vertrouwensbeginsel van uit mogen gaan dat zij, net als andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben), ook dienen te worden geregulariseerd, mede gelet op de duurtijd van hun verblijf in België en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid.

De Raad merkt op dat verzoekers een eventuele werkaanbieding nergens in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben opgeworpen als bijzondere omstandigheid waardoor verweerder hier redelijkerwijs geen kennis van heeft kunnen nemen. Er kan bijgevolg niet van verweerder worden verwacht dat hij dit argument mee in rekening heeft genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het komt aan verzoekers toe om in hun aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden hen verhinderden om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en hiertoe de nodige stavingstukken aan te brengen. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoekers zelf niet nuttig genoeg achtten om op te nemen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd.

Volgens verzoekers heeft verweerder tevens foutief geoordeeld dat verzoekster verzoeker naar België is gevolgd, gezien het feit dat de datum waarop verzoekster naar België is gekomen niet na de datum ligt waarop verzoeker naar België zou zijn gekomen. In de bestreden beslissing valt te lezen *“Op 19.10.2004 kwam mijnheer naar België gevolgd door mevrouw op 15.10.2004”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de eerste keer België is binnengekomen op 9 oktober 2004, waarna verzoekster hem heeft vervoegd op 15 oktober 2004. Het loutere feit dat de bestreden beslissing *“19.10.2004”* vermeldt in de plaats van *“09.10.2004”* is niet meer dan een materiële vergissing en leidt niet tot de vaststelling dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet werden nageleefd. Deze materiële vergissing tast de geldigheid van de eerste bestreden beslissing niet aan en houdt op zich niet

in dat deze niet zou zijn gesteund op een correcte feitenvinding of artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou miskennen. Verzoekers tonen bovendien niet aan dat deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van hun verblijfsaanvraag, noch dat zij uit deze vergissing enig nadeel hebben ondervonden.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat de bestreden beslissing zich enkel beperkt tot het stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen. Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing immers op omstandige en uitvoerige wijze waarom de door verzoekers aangehaalde elementen niet in overweging kunnen worden genomen als bijzondere omstandigheden. Het betoog van verzoekers dat zij al geruime tijd in België verblijven; dat zij een procedure in het kader van een verblijfsaanvraag zijn gestart omwille van de ernstige problemen waardoor zij hun land van herkomst zijn ontvlucht en dat zij ondertussen duurzame sociale banden en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd in België, kan aldus niet worden weerhouden.

In tweede instantie halen verzoekers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging artikel 3 van het EVRM aan als bijzondere omstandigheid. Zij stellen de aanvraag niet te kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig in gevaar is en dit een schending dreigt uit te maken van artikel 3 van het EVRM. Indien zij dienen terug te keren naar Servië zou dit volgens verzoekers eveneens een schending zijn van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984. Verzoekers besluiten dat het leven van twee mensen, waarvan één met gezondheidsproblemen, primeert op het vervullen van een formaliteit.

Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing kan vinden. Verzoekers moeten hun beweringen staven met minstens een begin van bewijs, terwijl zij in dit geval het enkel bij een loutere bewering houden. Dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers' algemene bewering wordt niet concreet toegepast op hun eigen situatie, waardoor de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Ook het aangehaalde verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing kan volgens verweerder niet worden weerhouden aangezien daarvoor dezelfde drempel geldt.

In hun verzoekschrift argumenteren verzoekers dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden beoordeeld op het moment van de aanvraag. In dit geval is er volgens hen niet gekeken naar de specifieke situatie van verzoekers en ontbreekt hieromtrent enige motivering.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 vereist dat verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (cf. RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging of in hun verzoekschrift te doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in Servië een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. Zij leveren bovendien geen begin van bewijs dat de eventuele ernstige en zwaarwichtige gronden zou kunnen ondersteunen. Uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd waarom een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM alsook artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing niet als bijzondere omstandigheid wordt weerhouden.

Verder roepen verzoekers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging de bescherming van artikel 8 van het EVRM in als bijzondere omstandigheid. Zij argumenteren dat hun zoon en diens gezin legaal in België verblijven en dat zij broers, schoonzussen, neven en nichten hebben die legaal in België verblijven. Zij menen gelet op de aanwezigheid van hun naaste familie en hun opkomende hulpbehoevendheid, dat zij in het bezit moeten worden gesteld van een verblijfstitel. Hierbij dient volgens verzoekers rekening te worden gehouden met de gezondheidsproblemen waaraan verzoekster lijdt. Hun zoon is bereid de zorg voor zijn ouders op hem te nemen. Zij achten het onwenselijk om nog te moeten terugkeren naar Servië gezien hun verregaande integratie, hun familiebanden en langdurig verblijf in België. Verzoekers beroepen zich ook op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, waaruit volgt dat hun kleinkinderen het recht hebben om niet te worden gescheiden van hun grootouders en in de mate van het mogelijke recht hebben op een effectief contact met hen. Volgens verzoekers maken deze redenen een *“uitzonderlijke omstandigheid”* uit die *“onomstotelijk vaststaat”*.

Ook op deze argumenten heeft verweerder uitvoerig geantwoord in de eerste bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat het door verzoekers bijgebrachte attest ter staving van verzoeksters gezondheidstoestand, niet bewijst dat betrokkene hulpbehoevend is of lijdt aan een medische aandoening. Bij gebrek aan medische stukken kunnen deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder acht betrokkene bovendien in staat om te reizen, gelet op haar repatriëring naar Belgrado in 2016.

Verzoekers argumenteren in hun verzoekschrift dat zij ter staving van de gezondheidsproblematiek van verzoekster wel een attest hebben voorgelegd, zodat verweerder niet kan worden gevolgd waar hij stelt, zonder enig verder onderzoek, dat er onvoldoende bewijsstukken werden voorgelegd.

Verzoekers hebben bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging inderdaad een *“attest steun medische verzorgende”* bijgevoegd, zo blijkt uit het administratief dossier. Dit attest stelt: *“Het OCMW van de gemeente B. (...) verklaart dat hoger vernoemde persoon heden in het genot is van een steun voor dringende medische zorgen. Hiermede bevestigt het O.C.M.W. dat de noodzakelijke medicatie welke aan betrokkene moet afgeleverd worden in april 2015 ons rechtstreeks gefactureerd mogen worden”*.

De door verweerder aangebrachte motivering, met name dat dit attest enkel bewijst dat verzoekster een beroep kon doen op het OCMW voor de terugbetaling van noodzakelijke medicatie voor de maand april 2015, acht de Raad niet kennelijk onredelijk.

Betreffende de bescherming van artikel 8 van het EVRM motiveert verweerder verder het volgende:

“In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun zoon en zijn omvangrijk gezin. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon of de andere in België verblijvende familieleden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de zoon de zorg voor zijn moeder zou opnemen daar zij hulpbehoevend zou zijn en dat betrokkenen de zorg voor hun kleinkinderen op zich zouden nemen. Er wordt echter niet aangetoond dat mevrouw zorgen nodig heeft, noch dat deze door haar zoon verstrekt worden. Ook wat betreft de zorg voor de kleinkinderen (die bovendien reeds zestien, veertien, dertien, elf, tien, acht en zes jaar oud of dat worden dit jaar en dus de leeftijd hebben bereikt

waarop ze kunnen instaan voor zichzelf en hun kleinere broers/zussen) blijft het bij een louter gesolliciteerde verklaring opgesteld door hun zoon. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van objectief bewijs. Wat betreft de andere legaal verblijvende familieleden, het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop men zich beroept, is ruim onvoldoende om te kunnen spreken van hechte banden. Betrokkenen tonen evenmin aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden opgebouwd tijdens hun vermeend verblijf van meer dan twintig jaar voor mevrouw en meer dan vijftien jaar voor mijnheer zes getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100)."

In weerwil van verzoekers' betoog motiveert verweerder waarom het feit dat verzoekers worden onderhouden door hun zoon en diens gezin, geen bijzondere omstandigheid uitmaakt: *"In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de zoon de zorg voor zijn moeder zou opnemen daar zij hulpbehoevend zou zijn en dat betrokkenen de zorg voor hun kleinkinderen op zich zouden nemen. Er wordt echter niet aangetoond dat mevrouw zorgen nodig heeft, noch dat deze door haar zoon verstrekt worden. Ook wat betreft de zorg voor de kleinkinderen (die bovendien reeds zestien, veertien, dertien, elf, tien, acht en zes jaar oud of dat worden dit jaar en dus de leeftijd hebben bereikt waarop ze kunnen instaan voor zichzelf en hun kleinere broers/zussen) blijft het bij een louter gesolliciteerde verklaring opgesteld door hun zoon. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van objectief bewijs."*

Hij stelt duidelijk dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat hun zoon en diens partner niet zelf tijdelijk kunnen instaan voor de zorg van de kinderen. Verweerder acht de verklaring van hun zoon louter een gesolliciteerde verklaring, die is opgesteld in functie van verzoekers en niet gepaard gaat met enig objectief bewijsstuk.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat, waar verweerder motiveert dat de verklaring van hun zoon en diens partner van "31/10/2018" een gesolliciteerde verklaring is, hij voorbijgaat aan het feit dat zij een arbeidsovereenkomst van de partner van hun zoon d.d. 31 oktober 2018 hebben neergelegd. Verweerder heeft hier volgens verzoekers ten onrechte geen rekening mee gehouden bij het beoordelen van hun argument omtrent de zorg voor hun kleinkinderen. Verder stellen verzoekers dat verweerder niet motiveert waarom deze arbeidsovereenkomst geen bewijsstuk uitmaakt.

Verzoekers brengen bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging het arbeidscontract van hun schoondochter (gedateerd 31 oktober 2018) bij, waaruit blijkt dat zij voor 80% is tewerkgesteld. Volgens verweerder kan daaruit niet worden afgeleid dat zij ten tijde van het nemen van de beslissing nog steeds is tewerkgesteld. Verweerder motiveert dat verzoekers niet aantonen dat hun zoon ook is tewerkgesteld. Hij besluit dat verzoekers, gelet op de leeftijd van hun kleinkinderen, niet aannemelijk maken dat hun aanwezigheid absoluut is vereist. Hij verwijst naar het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers in het verleden België reeds verlieten zonder dat dit nadelige gevolgen had voor hun zoon of zijn gezin.

Zelfs aangenomen dat het bewijs is geleverd van de actuele tewerkstelling van hun schoondochter, doet dit geen afbreuk aan de beoordeling van verweerder dat hun zoon en diens partner niet zelf tijdelijk kunnen instaan voor de zorg van de kinderen. Verzoekers tonen in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet aan dat hun zoon ergens is tewerkgesteld of dat hij om een andere reden niet in staat zou zijn om zelf in te staan voor de zorg van zijn kinderen. De verklaring van het OCMW van de gemeente B., die verzoekers aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd en waaruit blijkt dat ook de zoon van verzoekers voor 80% bij het OCMW is tewerkgesteld, kan *in casu* niet in overweging worden genomen. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aanhaalt, moet de regelmatigheid van een bestuurshandeling worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift eveneens dat een loutere verwijzing naar de leeftijd van de kinderen en naar het administratief dossier niet volstaat als motivering om te oordelen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun zorg voor hun kleinkinderen niet absoluut is vereist. In dit kader wijzen verzoekers op de omstandigheid dat verweerder slechts “2 jaar na datum van de aanvraag” een beslissing heeft genomen, terwijl de situatie waar verzoekers zich op beroepen zich situeert op het moment van de aanvraag.

Evenwel verwijst verweerder niet enkel naar de leeftijd van de kleinkinderen om te motiveren dat verzoekers nalaten aan te tonen dat hun aanwezigheid absoluut is vereist. Hij is tevens van oordeel dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun zoon en diens partner niet tijdelijk zelf kunnen instaan voor de zorg van de kinderen. Verzoekers leggen enkel een “*gesolliciteerde verklaring*” voor, die louter in functie van hen werd opgesteld en verder niet wordt ondersteund door concrete bewijsstukken. Verweerder haalt eveneens aan dat verzoekers België in het verleden reeds tijdelijk hebben verlaten, zonder dat dit klaarblijkelijk negatieve gevolgen had voor hun zoon en zijn gezin. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat de leeftijd van de kleinkinderen niet het enige determinerende motief is.

Verzoekers argumenteren dat een reis naar het land van herkomst een zeker risico inhoudt gelet op de huidige situatie omtrent corona en de gevorderde leeftijd van verzoekers.

Waar verzoekers zich in hun verzoekschrift beroepen op de huidige COVID-19 crisis en de gevorderde leeftijd van verzoekers, hetgeen de eventuele reis naar het land van herkomst zou bemoeilijken, moet worden opgemerkt dat verzoekers dit argument niet in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben opgeworpen, waardoor verweerder hier redelijkerwijs geen kennis van heeft kunnen nemen. Er kan bijgevolg niet van verweerder worden verwacht dat hij dit argument mee in rekening heeft genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het komt aan verzoekers toe om in hun aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden hen verhinderden om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en hiertoe de nodige stavingstukken aan te brengen. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoekers zelf niet nuttig genoeg achtten om op te nemen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd.

Zij werpen tevens hun *blanco* strafblad op als argument. Zij willen hiermee hun oprechte wil om op een eerlijke en legale manier hun leven in België op te bouwen, bewijzen.

Betreffende het *blanco* strafblad van verzoekers, heeft verweerder uitdrukkelijk gemotiveerd dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht mag worden zich te houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het argument van verzoekers dat dit zeker niet altijd het geval is, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoekers voeren aan dat ze duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd. Zij zijn van mening dat zij wegwijz zijn in en een meerwaarde vormen voor de Belgische economie.

Verweerder motiveert terecht dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien zij behoren tot de grondigheid van de aanvraag.

Tenslotte werpen verzoekers op dat waar verweerder stelt dat zij niet aantonen dat ze geen familie hebben in hun land van herkomst en dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat zij er geen vrienden, familie of kennissen meer hebben, verweerder zich beroept op een loutere standaardbewoording die zonder enig verder onderzoek niet kan worden beschouwd als een voldoende motivering.

Waar verzoekers betogen dat verweerder heeft gebruik gemaakt van “een loutere standaardbewoording”, merkt de Raad op dat zij niet worden gevolgd, nu uit de lezing van de motieven blijkt dat verweerder op uitgebreide wijze de door verzoekers aangehaalde elementen heeft onderzocht en beantwoord. Verweerder motiveert immers dat verzoekers niet aantonen dat zij geen familieleden meer hebben in Servië. Sterker nog, verweerder verwijst naar het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers over een geldig Servisch paspoort beschikken waarop eveneens een domicilieadres staat vermeld. Verweerder motiveert terecht dat dit niet wijst op een situatie waarin alle banden met het herkomstland ontbreken.

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift tevens op dat verweerder *in casu* verplicht is een individuele toetsing te maken, en over dient te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toetsing van de wet.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle door verzoekers aangevoerde elementen in rekening heeft genomen bij het nemen van de beslissing. Hij heeft duidelijk rekening gehouden met de individuele situatie waarin verzoekers zich bevinden, doch is van oordeel dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet via de gewone procedure indienen.

De Raad concludeert dat verzoekers er met hun betoog niet in slagen om een ander licht te werpen op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing. Aangezien verzoekers niet aantonen dat verweerder bij de beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan hun kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekers op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In hun tweede middel werpen verzoekers een schending op van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Ter adstruering van hun tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen Dat verzoekers in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993)

en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat verzoekers reeds geruime tijd in België wonen.

Dat verzoekers een stabiel privé- en familiaal leven hebben.

Dat verzoekers hun leven in België samen met hun zoon en diens gezin wensen verder te zetten en dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekers daar deze ertoe leidt, dat verzoekers afscheid moeten nemen van hun privéleven zoals zij dit nu kennen.

Dat een inbreuk op art. 8 EVRM weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 EVRM of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat er in casu geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 EVRM is gedaan zodat de bestreden beslissing een inbreuk op het privéleven van verzoekers en hun kinderen zou uitmaken.

Dat deze inbreuk op het privéleven van verzoekers werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om de toekomst van verzoekers in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat verzoekers eveneens broers, schoonzussen, neven en nichten hebben die legaal in België verblijven.

Dat verwerende partij stelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden slechts zouden worden beschermd door artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar het feit dat verzoekers samenwonen met hun zoon en zijn gezin en stelt vervolgens dat er geen bewijzen worden voorgelegd van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoekers hebben echter een verklaring bijgebracht waarin de partner van hun zoon duidelijk zegt dat verzoekers een fundamentele rol hebben in de zorg van de kinderen en een belangrijk element zijn in het huishouden. Verder kan gewezen worden naar het feit dat verzoekers, gelet op hun leeftijd, op bepaalde punten in hun leven eveneens de zorg nodig hebben van hun zoon en zijn partner. Ten slotte kan tevens gesteld worden dat het samenwonen reeds voldoende is voor bescherming van artikel 8 EVRM.

Dat het begrip privéleven meer omvat dan louter het recht op een gezin. Dat eveneens het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen de bescherming van artikel 8 EVRM geniet. Dit begrip is ruimer dan louter het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het EHRM aanvaardde in tal van arresten

dat het hebben van sociale of zakele contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat er dus ook rekening dient gehouden te worden met deze banden.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de persoonlijke private toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

Verzoekers stellen de “onder het eerste middel vermelde schendingen [te] hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.”.

3.4 De Raad merkt op dat bij het onderzoek naar het eerste middel reeds is vast komen te staan dat de bestreden beslissingen geen schending uitmaken van de formele noch materiële motiveringsplicht, alsook geen schending uitmaken van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad vermeldt volledigheidshalve dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit (cf. RvS arrest nr. 224.386).

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekers die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroepen.

Verzoekers voeren in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging aan dat hun zoon samen met zijn gezin legaal in België verblijft. Ook broers, schoonzussen, neven en nichten verblijven legaal in België. Hun zoon heeft verklaart dat hij bereid is de zorg voor zijn ouders op zich te nemen. Op die manier kunnen zij tijd doorbrengen met hun zoon en hun kleinkinderen.

Verweerder beaamt in de eerste bestreden beslissing dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen het privé- en familieleven enerzijds en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst anderzijds. Verweerder is *in casu* van oordeel dat de verplichting voor verzoekers om hun aanvraag aldaar in te dienen, enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verweerder motiveert dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Deze bescherming heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin. De banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat, hoewel verzoekers inderdaad samenwonen met hun zoon en diens gezin, zij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bijbrengen. Hetzelfde geldt ten aanzien van hun broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij een “*stabiel privé- en familiaal leven hebben*”. Verweerder doet aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk, in verhouding tot het doel dat hij nastreeft. De eerste bestreden beslissing leidt er volgens verzoekers toe dat zij afscheid moeten nemen van hun privéleven zoals zij dit nu kennen. Verzoekers poneren dat er *in casu* geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is gedaan, zodat de eerste bestreden beslissing een inbreuk op het privéleven van verzoekers en hun kinderen uitmaakt. Daar waar verweerder in de eerste bestreden beslissing van oordeel is dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, argumenteren verweerders dat zij een verklaring hebben bijgebracht waarin de partner van hun zoon duidelijk zegt dat verzoekers een fundamentele rol hebben in de zorg van de kinderen en een belangrijk element zijn in het huishouden. Verzoekers hebben ook de zorg nodig van hun zoon en schoondochter. Samenwonen is volgens verzoekers voldoende om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen invoeren. Verder is de eerste bestreden beslissing volgens verzoekers gebrekkig gemotiveerd en werd zij niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier waardoor er geen rekening is gehouden met de “*persoonlijke private toestand*” van verzoekers. Verweerder heeft nagelaten de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM te verifiëren alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

De Raad bemerkt dat verzoekers in hun betoog voorbijgaan aan de eerste voorwaarde om de bescherming van artikel 8 van het EVRM in te kunnen roepen, met name het bestaan van een privé- en/of gezinsleven aannemelijk maken. Zoals verweerder correct betoogt in zijn nota met opmerkingen, dienen verzoekers in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen wanneer zij zich beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM inderdaad volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het motief van verweerder, waar hij stelt dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, is niet kennelijk onredelijk.

Verweerder werpt in haar nota met opmerkingen correct op dat verzoekers ter zake falen in de op hen rustende bewijslast. Hij stelt terecht dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers geen elementen van bijkomende afhankelijkheid, dewelke de gebruikelijke band tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgt, hebben aangetoond. Ook tonen verzoekers niet aan dat zij het aangevoerde gezinsleven niet (minstens tijdelijk) in hun land van herkomst kunnen verderzetten.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging als bijzondere omstandigheid aanhalen dat verzoekster met gezondheidsproblemen kampt en dat hun zoon te kennen geeft dat hij bereid is de zorg voor zijn ouders op hem te nemen. Verzoekers willen tijd kunnen doorbrengen met hun zoon en hun kleinkinderen. Het motief van verweerder, waar hij besluit dat verzoekers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bewijzen, acht de Raad niet kennelijk onredelijk.

Daar er op basis van het bovenstaande kan worden vastgesteld dat verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig privé- en of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken, dient verweerder ook niet te toetsen aan de voorwaarden in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel werpen verzoekers een schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na jaren van verblijf, waarvan een gedeelte legaal, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.

Dat gelet op dit lange verblijf, hun integratie en de aangehaalde middelen van verzoekers niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land om hun situatie te regulariseren.

Dat verzoekers ook duidelijk een en ander niet bewust heeft gedaan, maar welbepaalde redenen had om het land te verlaten en later terug binnen te komen. Dat de redenen hiervoor uiteenlopend zijn.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekers.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.6 Zij zijn van oordeel dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na jaren van verblijf, waarvan een gedeelte legaal, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Gelet op de lange duur van hun verblijf, hun integratie en de aangehaalde middelen van verzoekers, kan niet worden verwacht dat zij terugkeren naar hun land om hun situatie te regelen. Verzoekers argumenteren dat zij welbepaalde redenen hadden om het land te verlaten en terug binnen te komen.

Er dient volgens hen, omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag, een algemeen gedoogbeleid te worden gevoerd. Zij achten het redelijk om hen verder ongemoeid te laten. Zij argumenteren dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht zijn gemotiveerd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verweerder heeft kennelijk redelijk geoordeeld waar hij stelt dat elementen van lang verblijf en integratie niet als bijzondere omstandigheden kunnen worden weerhouden, gezien zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

De Raad merkt in dit kader tevens op dat verzoekers tijdens het grootste deel van hun verblijf hier illegaal op het grondgebied verbleven, hetgeen het gevolg is van hun eigen houding en eigen keuzes. Verzoekers hebben reeds meerdere keren voordien een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen, waar zij telkens geen gehoor aan gaven. Verzoekers kunnen zich dan ook bezwaarlijk beroepen op hun integratie die zij tot stand hebben gebracht tijdens hun langdurig illegaal verblijf, hetgeen zij steeds zelf in de hand hebben gewerkt. Zij kunnen niet redelijkerwijs van verweerder verwachten dat hij hun illegaal verblijf op het Belgische grondgebied duldt en verzoekers daarbij ongemoeid laat.

Uit het onderzoek van het eerste en tweede middel is tenslotte reeds gebleken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen de formele of materiële motiveringsplicht, dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verzoekers falen eveneens om een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN